

ПРОТОКОЛ

№ 74

гр. Пловдив, 17.02.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
и прокурора Андрея Ат. Атанасов

Сложи за разглеждане докладваното от Христо Ив. Крачолов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600040 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 09:37 часа се явиха:

Жалбоподателят – подсъдим РР. К. Д. – лично и с адв. СН. П. и адв. Ж. П..

Жалбоподателят – частен обвинител В.Г. редовно призована не се явява;
Б.К. – лично и с адв. ЕМ. Т., преупълномощен от повереника адв. М..

Не се явява адв. Р. М. редовно призована.

Постъпило е допълнение към въззивната жалба от адв. П., защитник на подсъдимия.

ПРОКУРОРЪТ – да се даде ход на делото.

Адв. Т. – да се даде ход на делото.

Адв. П. – да се даде ход на делото.

Адв. П. – да се даде ход на делото.

Съдът намира, че са налице основанията за даване ход на делото в днешното съдебно заседание, поради което и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 НПК.

Отводи по делото не постъпиха.

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

ПРОКУРОРЪТ – нямам искания.

Адв. Т. – нямаме искания.

Адв. П. – нямаме искания.

Адв. П. – нямаме искания.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ:

ПРОКУРОРЪТ – Уважаеми апелативни съдии, пред вас се атакува присъда, с която подс. Р.Д. е признат за виновен и му е наложено наказание лишаване от свобода за ПТП. Считаю присъдата за обоснована и законосъобразна.

За да се произнесе с обжалваната присъда първоинстанционният съд е обсъдил всички факти и доказателства подробно, които кореспондират с установените факти по делото. Подробно са обсъдени и кредитирани показанията на свидетелите, първо на свидетелите, които са пътували в колата на подсъдимия – св. СТ., СТ.А и Д., от друга страна - на близките на пострадалия за поведението му преди настъпилния инцидент. Показанията на св. М., с когото подсъдимият споделил за случилото се на датата на ПТП-то, както и на работника, който е ремонтирал автомобила. Всички кореспондират с показанията на полицейския служител, както и с на лицата, които са открили трупа. Така обсъдените доказателства и съдебно медицинска и автотехническа експертиза обосновават извода на съда за деяние при непредпазливост и приетата квалификация с корекцията на съда за извършено престъпление и нарушение по чл. 20 ал. 1 и 2. Експертизите кореспондират с изводите на съда, които определят механизма на деянието и го свързва с причинените телесни повреди и причинната връзка между настъпилото ПТП и смъртта. Несъобразената скорост е в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП. Нямало е да настъпи този вредоносен резултат, ако скоростта на

подсъдимия е била съобразена и с късите светлини, и с 57 км/ч.

Съдът е отговорил на всички възражения на защитата обосновано, наложеното наказание лишаване от свобода е определено, като е отчел смекчаващите отговорността обстоятелства – младата възраст, чистото съдебно минало и трудовата му заетост на подс. Д., а от друга страна и поведението му след произшествието, а именно последователните му действия да прикрие следите от престъплението и лансираната версия за нападение с бухалки. Съдът е отчел лек превес на смекчаващи обстоятелства и му е наложил една справедлива присъда лишаване от свобода и лишаване от правоуправление. В този смисъл моля да потвърдите така постановената присъда.

Адв. Т. – Уважаеми апелативни съдии, поддържам въззивната жалба против обжалваната присъда, като моля да я уважите изцяло с оглед изложеното.

Производството пред първоинстанционния съд протече по реда на гл. 27 НПК, като подсъдимият призна фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и се съгласи да не се събират доказателства за тях. Спорът пред първата инстанция по-скоро е по правото, а не толкова по фактите. Намирам, че в обжалваната присъда ОС Пловдив е изследвал подробно доказателствената съвкупност, взел е предвид поотделно и в съвкупност всички доказателствени източници и експертни заключения и законосъобразно е стигнал до извода за виновно поведение от страна на подсъдимия, което е в пряка причинно следствена връзка със смъртта на ИВ. Г..

Правилно съдът е стигнал до извода, че наложеното наказание лишаване от свобода следва да се изтърпи ефективно, не само защото институтът на условното осъждане няма да изиграе своята възпитателна роля, но и с оглед всички обстоятелства, събрани по делото.

Както е развито в депозираната от нас въззивна жалба не сме доволни единствено от размера на наказанието лишаване от свобода и лишаването от право да управлява МПС. В тази връзка намирам, че първоинстанционният съд не е отчел всички отегчаващи отговорността обстоятелства, които сме

изложили във въззивната жалба и няма да ги повтарям.

Също така не е отчетена обществената опасност на деянието и на дееца и затова ще акцентирам само на тези две обстоятелства. Не се касае за частично престъпление по транспорта, с оглед последващите действия на подсъдимия след удара с пешеходеца. Затова намирам, че деянието е с изключително висока степен на обществена опасност. Причинена е смъртта на един млад човек, на 31 години, деянието е настъпило през нощта, на междуселищен път, подсъдимият е застрашил не само живота и здравето на пътуващите с него пътници, а и на всички други участници в движението, защото по автомобила му е имало повреди – напукано предно стъкло, счупено дясно стъкло, липсващо странично огледало. След удара това е възприето от всички пътуващи в автомобила, от самия него, Р.Д. не е спрял и не е проверил какво е ударил макар и това да е най-естествената човешка реакция, все пак не всеки ден се случват такива събития в живота. Освен, че деянието е с висока степен на обществена опасност, намирам че и деецът, макар и да не е осъждан, да е в млада възраст и трудово ангажиран, е също с висока обществена опасност. Наблюдавайки поведението му след ПТП-то при него се наблюдава една липса на критично отношение. Той и към момента не е изразил съжаление и разкаяние, не е изказал съболезнования към близките на пострадалия. От доказателствата се установи, че умело се е опитал да прикрие причастността си към деянието, защото е изградил две версии - една пред приятелите, друга пред своите близки. На тел. 112 не се е обадил, не е запазил местопроизшествието, с което е затруднил разследването, не е направил опит дори да окаже помощ, да провери състоянието на блъснатия човек. Това, че след инцидента се прибира в дома си, среща се със свой приятел и му разказва какво е направил, през това време тялото на пострадалия е било оставено там. Настоящото деяние е разкрито благодарение работата на разследващите органи и на прокуратурата, подсъдимият по никакъв начин не съдейства за разкриване на обективната истина. Предвид всичко описано и липсата на започнало поправяне у него, намирам, че няма как да се постигнат целите на чл. 36 НК с определеното наказание. У подсъдимия не се наблюдава започване на поправителен ефект и предвид това да бъде лишен от свобода за по-продължително време в пенитенциарно заведение.

За допълнението към въззивната жалба на подсъдимия и защитниците му, там се твърди, че първоинстанционният съд не е изложил задълбочен анализ на всички доказателства и обстоятелства по делото. Освен това се сочи, че подсъдимият не бил осъществил от обективна страна и от субективна състава на престъплението, за което е признат за виновен, а именно твърди се за наличието на случайно деяние по чл. 15 НК. За мен това е недопустимо да се твърди, че деянието не е доказано от обективна страна, доколкото подсъдимият съзнателно заяви, че желае делото да протече по съкратеното съдебно следствие и да не се събират доказателства по фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт. Провеждането на съкратено следствие пред първа инстанция е само по вината и затова анализирането на механизма и на доказателствата, които го установяват и обективната страна на извършеното престъпление, за мен не е допустимо и моля да оставите без уважение тази част на въззивната жалба на подсъдимия. Фактите признати от подсъдимия в обвинителния акт са пряко свързани с обективната страна на състава на престъплението, която е безспорно е доказана. Не мога да се съглася и с доводите на защитата за случайно деяние по чл. 15 НК. С оглед на това, че никой не може да черпи доводи от собственото си неправомерно поведение, то водачът на МПС няма как да се позове успешно на случайно деяние, след като е допуснал нарушение на ЗДП, след като е управлявал с несъобразена скорост на осветеността на фаровете му. Тъй като той при тази ситуация сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпилия резултат - Р 213/14. 01. 2019 г., 3 н. о., н. д. 970/2018 г. на ВКС.

Относно оспорването на вината на подсъдимия намирам, няма спор, че съдебната практика позволява да е налице признание на фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт и той да не признае вината, но след като подсъдимият е признал фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и е доказано деянието от субективна страна, то е доказано. За това правилно и законосъобразно и според всички доказателствени източници по делото първоинстанционният съд е намерил, че е налице и виновно поведение от страна на подсъдимия, като правилно е определил формата и вида на вината му.

Моля да уважите жалбата на частните обвинители, които представлявам и оставите без уважение жалбата и допълнението към нея, депозирана от

защитниците и подсъдимия. Очаквам вашия справедлив акт в тази насока.

Ч. обв. Б.К. – Поддържам казаното от адвоката ми, това е продължило 7 дни.

Адв. П. – Уважаеми апелативни съдии, ще моля да уважите така депозираната въззивна жалба, като признаете подзащитния ми за невиновен в извършеното престъпление по така повдигнатото му обвинение. Считам, че неправилно са анализирани всички факти и обстоятелства по делото и е стигнал до извода, че подсъдимият е извършил виновно деянието. Действително делото е водено по съкратеното производство по гл. 27 НПК, признават се всички факти и обстоятелства, които едностранчиво първоинстанционният съд е приел факти, които се приемат, че подзащитният ми е виновен в извършването на деянието. Ще подчертая, че неправилно е приет фактът, че пострадалият Г. в деня на ПТП-то е бил със светли дрехи, това се доказва от много от доказателствения материал, като първоинстанционният съд в мотивите си на стр. 5 цитира, че даже от извършения оглед на труп, л. 55 – 56, панталоните били светли на цвят с връзки, а точно в този оглед в съдебна медицина е описано, че панталоните са били сиви. На огледа на 26. 07. точно в местността, където е извършено ПТП-то, където е намерен трупът, там са описани и дрехите, с които е бил пострадалият – черни чорапи, тъмни къси панталони, боксери с надпис, тъмна блуза. На следващо място, майката на пострадалия е извършила разпознаване на дрехите, които никъде в разпознаването не се описват, че те са били тъмни дрехи. Б. К., която е присъстваща тук, дава показания на 19-ти, когато е видяла за последно брат си в Р. около 15:30 ч., е дала такива показания, че той си бил с неговите дрехи на спирката в Р.. В същата насока са и показанията на приятеля на пострадалия Г. - св. П. К., който въобще няма спомен да е дал дрехи на пострадалия Г.. В тази насока, че бил с тъмни дрехи в тъмната част на денонощието, така е изготвена и съдебно-медицинската автотехническа експертиза, които експерти на два от въпросите абсолютно приемат, че пострадалият Г. е бил с абсолютно тъмни дрехи. В тази насока са и показанията на А. Р., която е намерила първа трупа и в обясненията заявява, че трупът е бил с тъмносини панталони, т. е. от всички доказателства се счита, че пострадалият Г. е бил абсолютно с тъмни дрехи в противоречие с извода на ОС, че е бил със светли дрехи.

На следващо място, на стр. 4 от мотивите ОС приема единствено като фактическа обстановка от събраните доказателства и изготвените съдебно медицински автотехнически експертизи, че причината за настъпилото ПТП е, че последният, пострадалият, тъкмо направил крачка напред с десния крак и левия попадащ в коридора на лекия автомобил бил изпънат назад, но по въпрос 1, пункт 2 и въпрос 2 пункт 1, въпрос 3 пункт 3 и въпрос 4 пункт 4 се допуска и възможността, че пострадалият в последния момент, първо се е движел по асфалтовата настилка по посоката на движение на лекия автомобил Ф. на подз. ми Д., бил е на асфалта категорично. Допуска се вероятността във всички тези въпроси, че в последния момент може да се е отклонил от дясно на ляво с 1-2 крачки, с които да е изскочил внезапно пред автомобила, поради което в заключението във въпрос 3 за причините на ПТП-то в пункт 3 заявяват, че е възможно да е навлезнал от дясно на ляво на платното за движение с 1-2 крачки при удара, поради което водачът на автомобила да е нямал техническа възможност да предотврати произшествието, поради което причината за ПТП-то би било само навлизането на пешеходеца на платното за движение на място и по начин, когато това не е било безопасно. Съдът приема, че е нарушен ЗДП от пешеходеца, движел се от дясната страна по посока на Ф.а на подзащитния ми, а е трябвало да се движи в насрещната страна, където са насрещно движещите се МПС-та. На л. 5 от мотивите Окръжният съд единствено този факт го споменава, но никъде в мотивите си не се обосновава защо приема първия вариант, но не отхвърля 2-я вариант, т. е. няма мотиви.

На следващо място в мотивите си единствено само с едно изречение обяснява защо не приема, че не приема становището на защитата на адв. П., че няма липса на виновно поведение, само с едно изречение, „тезата на защитата за липса на виновно поведение... предвид установената фактология е несъстоятелно“, но защо - няма обяснения в тази насока. Да не говоря, както и колегата на пострадалия заяви, че е пледирано от защитата, че е налице случайно деяние, в тази насока е и Р на ВКС, точно в този момент, когато е нямал техническа възможност да възприеме пострадалия, няма мотиви и обяснения защо Окръжният съд не е коментирал въобще чл. 15 НК и защо не го приема и защо е против защитата в тази си част.

По отношение на друго нещо, което е противоречиво в мотивите, е

следното, че на стр. 4 в мотивите съдът приема, че заради несъобразената с тъмната част на денонощието скорост и неговата опасност като шофьор, както и отклоняване на вниманието му с другите пътници, подсъдимият не е възприел появилата се опасност на пътя и не е реагирал с намаляване на скоростта или със спиране на автомобила. В същото време точно на стр. 14 от мотивите съдът приема точно обратното, след като го приема за невинен по чл. 20 ал. 1 ЗДП, „в случая събраните доказателства за поведението на подсъдимия не сочат на причина той да е допринесъл..., налице са сведения от показанията на част от свидетелите, че всички са разговаряли, но никой не установява подсъдимият да се е разсейвал и да е губил контрол върху превозното средство“. Противоречие в мотивите.

На следващо място всички свидетели, които са се возили в автомобила му никой от тях не е възприел препятствието – пострадалият Г., никой, т. е. вероятността пострадалият в последния момент, след като има данни по делото, че е употребил и наркотични вещества, да направи 1-2 крачки и внезапно да излезне пред автомобила и подсъдимият да не може да реагира считам, че е по-голямата вероятност за настъпилото ПТП.

В този смисъл моля да уважите въззивната ни жалба и да оправдаете подсъдимия.

Адв. П. – Уважаеми апелативни съдии, аз също ще моля да уважите така депозираната въззивна жалба и допълнението ми към нея. В нея сме изложили подробни съображения и възражения за мотивите на ОС, няма да повтарям и съображенията на колегата П. само ще допълня, че считам че пред първоинстанционния съд в така постановения атакуван от нас съдебен акт са нарушени принципите на НПК по отношение на подсъдимия, а именно чл. 11, 13, 14 и чл. 107 ал. 5 НПК. Считам, че съгласно чл. 11 спрямо всеки български гражданин независимо от етническата му принадлежност, пол и произход трябва да се прилага еднакво законът за всяко едно лице, предполагам, че разбирате какво имам предвид. Считам, че в случая това обстоятелство не е факт – всички да са равни пред закона.

Видно от събрания доказателствен материал на ДП – гласни доказателства, протоколи за оглед, съдебно медицински и автотехнически експертизи, която действително дава две възможности за настъпилото ПТП, подробен беше колегата, се установява, че подсъдимият няма вина и не е

можел да реагира и се е движел със съобразена скорост, но е настъпил този резултат без да има вина. В тази връзка пред ОС аз съм коментирала, че е налице институтът на чл. 15 НК. Както отбеляза и колегата П. няма нито един извод от страна на съда защо не приема и отхвърля института на чл. 15 при положение, че самите автоексперти установяват това обстоятелство. Да, това е правен извод, би следвало да се извлече от нас, а не от експертите, но видно от тях е няма подсъдимият вина за настъпилото ПТП. Считам, че и защо отбелязах, че е нарушен основен принцип на чл. 107 ал. 5 НПК, считам, че задължение на първоинстанционния съд е да обсъди в цялост всички доказателства, събрани в хода на делото. Не може да се обсъждат едни, а други да останат без обсъждане. Това в момента, вие като въззивна инстанция трябва да направите цялостна проверка, аз не знам как ще стане това от ваша страна след като липсват мотиви по определени възражения, след като не се знае волята на съда и защо не е приложил института на чл. 15. Ето защо аз считам, че както прокурорът, както съдът, както разследващите съгласно чл. 13 и 14 НПК са длъжни да събират и да коментират доказателства, които оневиняват и които осъждат. Считам, че както в правната доктрина, така и в съдебната практика е категорична, че при недопускане нарушение правилата за движение, каквото е в настоящия случай, подзащитният ми се е движел със съобразена скорост, не е предвидил и не е могъл да очаква, че в този тъмен участък, аз най-малко искам да хвърлям вина върху пострадалия, че е нарушил ЗДП, не се е движел където трябва, с тъмни дрехи, след употреба на наркотик, защото резултатът действително е изключително неприятен. Касае се за млад човек, но нека погледнем обективно. Този млад човек сам се е поставил в това положение, като не е дал възможност на подзащитния ми да реагира, поради което считам че действително е налице случайно деяние.

Считам, че не са налице нарушения от страна на подзащитния ми по ЗДП, поради което не е налице и пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Той е нямал техническа възможност да предотврати настъпването на обществено опасните последици, цитирала съм многобройни решения в тази насока, а вие знаете много повече от мен такива.

Що се касае за възраженията от страна на колегата, повереник на пострадалите лица, да се твърди че подзащитният ми е напуснал местопроизшествието като едва ли не е разбрал какво е направил, че е

блъснал човек и е избягал, това не е подкрепено с доказателства по делото. Видно от разпита на свидетелите, които са се движили с него, които са очевидци, самите те не са разбрали какво са блъснали.

На следващо място, видно от показанията на подзащитния ми, разговаря с лицата, пред тях той е заявил - аз не разбрах, едно е да видиш, да блъснеш и да избягаш, да, това е напускане на местопроизшествието и да бягаш, но ти да не знаеш какво си ударил и да ти се вменява във вина, че си блъснал човек и едва ли не си знаел, този извод трябва да бъде подкрепен с конкретни доказателства, такива в случая липсват.

Няма да ангажирам повече вниманието Ви, ще моля да уважите въззивната жалба по изложените пред Вас аргументи и изводи, които изложих съгласно целия доказателствен материал. Това не са изводи, за разлика от повереника, който така избирателно направи, а са обективни изводи върху целия материал, който за съжаление от първоинстанционния съд беше избирателно коментиран.

Моля да оправдаете подзащитния ми, като го признаете за невиновен. Благодаря за вниманието.

ПОДСЪДИМИЯТ ЗА ЗАЩИТА: Съгласен съм с казаното от адвокатите ми.

Адв. Т. – реплика - само върху три неща държа да се спра, след казаното от защитата. Както и във въззивната жалба и сега защитата заявиха, че бил употребил наркотици. В делото се откриват данни и доказателства за това, че е бил зависим, че в деня на произшествието е отишъл да си закупи наркотични вещества и до там. Няма данни дали въобще е закупил такива, дали е употребил, дали в момента на удара е бил повлиян от такива вещества, това са предположения на защитата и защитна теза, която е нормално да се излага, с оглед позициите, в които се намираме. Това се потвърждава и от видеозаписа на камерите, които са възприели движението и походката преди удара, изрично е отбелязано, че той, пострадалият, се е движел нормално, бавно, с праволинейна походка без да залита и да има никакви отклонения от нормалното движение.

Второто нещо, на което ще се спра е, че подсъдимият е нямал възможност да реагира. Първо, експертите не обсъждат в кой момент, ако и дали е имало навлизане, като цяло който проблем не знам дали може да бъде отстранен. В делото няма доказателства въобще за реакция от страна на подсъдимия, за да се твърди, че не му се предоставя възможност да спре, няма въобще спирачни следи, спирачен път, няма реакция.

За третото нещо – показанията на тримата свидетели, на които се спря защитата. Моля да ги цените частично доколкото те са трима приятели на подсъдимия, пътуващи в една кола, както и пътуващата на предната седалка, приятелка на подсъдимия, т. е. аз не изключвам възможността някой от тях е видял починалия в резултат на удара пешеходец преди удара, по време или в някакъв друг момент.

Адв. П. – дуплика – това, което каза повереникът е в сферата на предположенията само. НПК не се занимава с предположения, а с конкретни факти и обстоятелства. Това, че били приятели и не следвало да се кредитират показанията им, аз считам, че щом са предупредени по чл. 290 НК това, че те не са видели и са заявили това в протоколите за разпит е напълно обективно.

Ще подчертая, че една присъда не може да почива на предположения, а в конкретният казус сме изправени точно пред това. Експертите казват, че има възможност, при която подзащитният ми да не е виновен, да е налице случайно деяние и аз считам, че всяко едно съмнение трябва да се използва в полза на подсъдимия, а не в негов ущърб.

За това, че се иска едва ли не наказанието, което му е определено в случая, е изключително ниско, първоинстанционният съд е определил наказание в размер на 6 години лишаване от свобода. Не случайно аз казах, че е нарушен чл. 11 НПК, тъй като чл. 36 ал. 2 НК гласи, че наказанието не трябва да унижава човешкото достойнство. Благодаря Ви.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ:

Р. К. Д. – каквото реши съдът.

Съдът счете делото за изяснено и обяви, че ще се произнесе със съдебен акт в срок.

Заседанието се закри в 10:20 часа.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Председател: _____

Секретар: _____